

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 524/2017-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. septembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Pirovitsom, Ľ. Štúra 29, Kráľovský Chlmec, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 73/2016 a jeho uznesením z 21. decembra 2016, ako aj postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 95/2014 a jeho uznesením z 2. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. apríla 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len

„sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Pirovitsom, Ľ. Štúra 29, Kráľovský Chlmec, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 73/2016 a jeho uznesením z 21. decembra 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“), ako aj postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 95/2014 a jeho uznesením z 2. decembra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa určovacou žalobou podanou okresnému súdu domáhal proti žalovanému – mestu Košice (ďalej len „žalovaný“) určenia, že zmluva o poskytovaní právnych služieb uzatvorená medzi sťažovateľom a žalovaným 17. decembra 2007 je platná a účinná; konanie o žalobe sťažovateľa bolo vedené pod sp. zn. 17 C 95/2014.

Podaním z 23. novembra 2015 sťažovateľ vzal svoju žalobu v celom rozsahu späť a navrhol, aby súd konanie zastavil a zároveň, aby s poukazom na § 146 ods. 2 v tom čase platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) zaviazal žalovaného na náhradu trov konania v celkovej sume 641,19 €.

Okresný súd uznesením sp. zn. 17 C 95/2014 z 2. decembra 2015 konanie zastavil, rozhodol o vrátení súdneho poplatku sťažovateľovi a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z právneho názoru, že späťvzatie žaloby zaviniť sťažovateľ, žalovaný si však náhradu trov konania neuplatnil, a preto ju nebolo potrebné priznať.

V napadnutom uznesení okresného súdu sa okrem iného uvádza:

„Na základe nepochybnej vôle navrhovateľa konanie zastaviť a na základe vyššie uvedeného ustanovenia, súd konanie zastavil. Súhlas odporcu súd nezisťoval, nakoľko k späťvzatiu došlo ešte predtým ako sa začalo pojednávanie. V predmetnej veci bolo síce

nariadené pojednávanie trikrát, no reálne sa pojednávať nezačalo, nakoľko všetky nariadené pojednávania boli odročené bez prejednávania veci.

... Súd má za to, že navrhovateľ svojim konaním zaviniť zastavenie konania, nakoľko vzal svoj návrh späť a nepreukázal, že tak spravil pre správanie odporcu, ani to, že samotný návrh bol podaný dôvodne. Súd sa nestotožnil s myšlienkovou konštrukciou navrhovateľa, podľa ktorej odporca formálnou výpoveďou zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 4. 6. 2015 uznal dovtedajšie trvanie tejto zmluvy a v konečnom dôsledku aj zaviniť zastavenie konania. Odporca vo svojom podaní, doručeným súdu dňa 15. 7. 2015 uviedol, že napriek podaniu výpovede trvá na stanovisku, že predmetná zmluva zanikla ešte dňa 11. 11. 2008, pričom doručením výpovede počas konania poukazoval iba na neexistenciu naliehavého právneho záujmu navrhovateľa v tomto konaní. Súd preto predmetnú výpoveď zo zmluvy považoval za procesnú obranu odporcu a túto ako takú nemožno odporcovi pričítať pri posudzovaní zavinenia zastavenia konania, nakoľko postoj odporcu k žalobe zostal počas priebehu konania nezmenený.

Súd síce uzavrel, že zastavenie konania zaviniť navrhovateľ, no odporcovi nepriznal voči navrhovateľovi náhradu trov konania, nakoľko po preskúmaní spisu zistil, že tento si trovy konania v žiadnom zo svojich podaní adresovaných súdu v predmetnom konaní neuplatnil.“

Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ v časti výroku o náhrade trov konania odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 9 Co 73/2016 z 21. decembra 2016, ktorý odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil a sťažovateľa zaviazal nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania.

V napadnutom uznesení krajského súdu sa okrem iného uvádza:

„Podstatou obrany žalovaného bolo spochybnenie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, ktorého sa žalobca v posudzovanom prípade domáhal, keď žalovaný namietal, že žalobca sa mal domáhať svojich nárokov žalobou na plnenie, ktorá má prednosť pred žalobou na určení.

V danej veci sa súd prvej inštancie otázkou existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení nezaoberal z dôvodu späťvzatia žaloby zo strany žalobcu.

Za takejto procesnej situácie nemožno jednoznačne uzavrieť, že žalobca zaviniť zastavenie konania, keď v dôsledku obrany žalovaného spočívajúcej v námietke nedostatku právneho záujmu na požadovanom určení sa rozhodol zobrať žalobu späť. K žiadnej inej právne významnej skutočnosti, ktorá by mala vplyv na späťvzatie žaloby totiž v priebehu konania nedošlo. Za takúto právne významnú skutočnosť podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať ani výpoveď zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 04. 06. 2015, keďže v tomto štádiu konania vzhľadom na späťvzatie žaloby nemožno jednoznačne uviesť, či výpoveďou zmluvy došlo aj k ukončeniu zmluvného vzťahu, nakoľko súd prvej inštancie sa takouto otázkou ani nezaoberal. Odvolací súd je rovnako ako súd prvej inštancie toho názoru, že z procesného hľadiska zaviniť zastavenie konania žalobca tým, že zobral žalobu späť.“

Vo vzťahu k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu sťažovateľa sa v napadnutom uznesení krajského súdu uvádza:

„Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu poukázal na to, že žalobca podal odvolanie voči výroku, ktorý nie je obsahom napadnutého rozhodnutia. Napadnutým rozhodnutím súd nepriznal náhradu trov žalovanému a nie žalobcovi. Preto navrhol odvolaciemu súdu, aby odmietol odvolanie žalobcu.“ (bod 6)

Podľa názoru sťažovateľa okresný súd, ako aj krajský súd aplikovali § 146 ods. 2 OSP v rozpore so skutočným stavom a pri rozhodovaní dospeli k nesprávnemu právnemu záveru, a preto ich rozhodnutia sú pre nejasnosť, nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov nepreskúmateľné a arbitrárne.

Sťažovateľ taktiež namieta, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovaného k jeho odvolaniu, „na ktoré sa odvoláva odvolací súd a preto pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného v rámci odvolacieho konania, vrátane trov odvolacieho konania je pre mňa táto neznáma“.

Sťažovateľ uvádza, že z odôvodnenia odvolacieho uznesenia nevie, «o čom vlastne odvolací súd rozhodoval a vo svetle skutkových okolností nechápem jeho myšlienkový pochod...

... Nie je v súlade so skutočnosťou konštatovanie odvolacieho súdu..., že by podstatou obrany žalovaného bolo spochybnenie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, ale to bolo iba jedným dôvodom jeho obrany. ... podstatou obrany žalovaného bolo spochybnenie platnosti Zmluvy v časti odmeny...

Pri podaní žaloby som sledoval eliminovanie ohrozenie práva a predchádzanie ďalším sporom z dôvodu právnej neistoty ohľadom ukončenia Zmluvy...

Naliehavý právny záujem na tejto žalobe som dostatočne preukázal. Neisté právne postavenie, ktoré vyvolal postup a následný postoj žalovaného k Zmluve znemožnil a spochybnil využitie ustanovenie článku III. ods. 3 citovanej zmluvy, podľa ktorého „Pri zániku tejto zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že usporiadajú písomne svoje vzájomné vzťahy a finančné nároky z tejto zmluvy vyplývajúce“. Teda platné ukončenie zmluvy bolo predpokladom využitia tejto dohodnutej podmienky a podľa Zmluvy k zániku Zmluvy mohlo dôjsť iba výpoveďou alebo právoplatným ukončením dohodnutej právnej veci, k čomu však dodnes nedošlo. Bola ešte jedna zákonná možnosť a to ukončiť Zmluvu dohodou.

... Jedinou právne významnou a účinnou skutočnosťou na zastavenie konania bola výpoveď žalovaného zo dňa 1. 6. 2015 ako jednostranný právny úkon v priebehu konania, ktoré viedlo k späťvzatiu žaloby...».

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej nálezom takto rozhodol:

„1. Postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co/73/2016 a jeho rozhodnutím z 21. decembra 2016 v spojení s postupom Okresného súdu Košice II, v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C/95/2014 a jeho rozhodnutím z 02. 12. 2015 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. *Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9 Co/73/2016-175 z 21. decembra 2016, alternatívne aj uznesenie Okresného súdu Košice II sp. zn. 17 C/95/2014-163 z 02. 12. 2015 ústavný súd zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.*

3. *Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia sťažovateľa v zmysle ust. § 31a Zákona o Ústavnom súde za dva právne úkony spolu s režijným paušálom.*“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ namieta, že napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 95/2014 a jeho uznesení z 2. decembra 2015

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom (a túto možnosť aj využil), musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti uzneseniu okresného súdu z 2. decembra 2015 mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 73/2016 a jeho uznesení z 21. decembra 2016

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či nie je zjavne neopodstatnená. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer vrátane miery, ktorou sťažovateľ priamo alebo nepriamo k pochybeniam či nedostatkom vytykávaným z jeho strany dotknutému orgánu verejnej moci svojím konaním prispel, a ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta (IV. ÚS 62/08).

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu neexistuje medzi týmito právami žiadna

podstatnejšia odlišnosť (II. ÚS 27/07), a preto možno ich namietané porušenie preskúmať spoločne.

Ešte pred preskúmaním sťažostnej argumentácie sťažovateľa ústavný súd považuje za žiaduce poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, resp. či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Podľa kľúčovej námietky sťažovateľa všeobecné súdy nesprávne posúdili otázku zavinenia žalovaného na späťvzatí žaloby, v dôsledku čoho nesprávne aplikovali § 146 ods. 2 OSP (resp. § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Podľa § 146 ods. 2 OSP ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak strana procesne zaviniť zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Poukazujúc na citovanú relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia v časti I. tohto uznesenia, ktorou krajský súd reaguje na kľúčovú námietku sťažovateľa, ústavný

súd konštatuje, že citovaný právny názor odvolacieho súdu možno hodnotiť ako prejav autonómneho súdneho rozhodovania, v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci ho však nemožno považovať za arbitrárny. Naopak, podľa názoru ústavného súdu ide o ústavne akceptovateľnú a udržateľnú reakciu odvolacieho súdu na kľúčovú odvolaciu námietku sťažovateľa (zopakovanú v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, pozn.), čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej. Ústavný súd sa nestotožňuje s tvrdením sťažovateľa o tom, že z odôvodnenia odvolacieho uznesenia sťažovateľ nevie, *„o čom vlastne odvolací súd rozhodoval a vo svetle skutkových okolností nechápem jeho myšlienkový pochod...“*.

Z napadnutého uznesenia krajského súdu zjavne vyplýva, že rozhodoval o odvolaní sťažovateľa, pričom sa zaoberal posúdením otázky zavinenia strán konania na zastavení konania. Vychádzajúc z už citovanej relevantnej časti napadnutého uznesenia, ústavný súd zastáva názor, že odvolací súd zrozumiteľne, logicky a bez vnútorných rozporov odôvodnil svoj právny názor, ktorý nemožno považovať za svojvoľný. Krajský súd zrozumiteľne vysvetlil, prečo je toho názoru, že zastavenie konania nezavinil žalovaný, ako aj to, že *„z procesného hľadiska zaviniť zastavenie konania žalobca tým, že zobrať žalobu späť“*. Všeobecné súdy sa v dôsledku späťvzatia žaloby nezaoberali (ani nemohli zaoberať) otázkou, či vôbec a akým spôsobom došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu medzi stranami konania (odvolaním splnomocnení v roku 2014, výpoveďou zmluvy v roku 2015, resp., že k ukončeniu zmluvného vzťahu dosiaľ platne nedošlo). Nemožno preto akceptovať právne konštrukcie sťažovateľa o tom, že späťvzatie žaloby zavinil žalovaný.

Na základe uvedeného ústavný súd zastáva názor, že krajský súd (a pred ním aj okresný súd) interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku (§ 146 ods. 2) o zavinení sťažovateľa ústavne konformným spôsobom.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa o tom, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovaného k jeho odvolaniu, ústavný súd zo súdneho spisu zistil, že je opodstatnená, t. j. krajský súd pochybil, keď vyjadrenie žalovaného k odvolaniu sťažovateľa nedoručil sťažovateľovi, a to bez ohľadu na jeho obsah. V tejto súvislosti bolo úlohou ústavného súdu

posúdiť, či toto procesné pochybenie krajského súdu má takú intenzitu, že na jeho základe by bolo po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne možné vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pri posudzovaní intenzity procesného pochybenia krajského súdu ústavný súd považoval za podstatnú skutočnosť, že sťažovateľ sa domáha ústavnej ochrany vo veci, v ktorej je predmetom sporu priznanie náhrady trov konania v sume 641,19 €. V tejto súvislosti treba vziať do úvahy, že v prípade rozhodovania o nároku na náhradu trov konania je dovolanie bez ďalšieho vylúčené v zmysle § 421 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Navyše, s prihliadnutím na výšku náhrady trov konania, ktorú sťažovateľ uplatňuje (641,19 €), ide nepochybne o právnu vec, ktorú možno označiť s poukazom na § 422 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku ako bagateľnú. Za okolností, keď Civilný sporový poriadok (obdobne ako predtým Občiansky súdny poriadok) vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, je proti logike pripustiť, aby porovnateľná vec bola predmetom ústavného prieskumu. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takýchto veciach prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré by mohli mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv (m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014). V prípade sťažovateľa o takúto situáciu nejde, a to aj s prihliadnutím na obsah vyjadrenia žalovaného, ktoré sa netýkalo skutočností podstatných pre rozhodnutie krajského súdu.

Uvedené skutočnosti podporujú záver ústavného súdu o tom, že vo veci sťažovateľa pochybenia krajského súdu nedosiahli ústavnoprávny rozmer, a preto nezakladajú relevantné dôvody pre vyslovenie porušenia sťažovateľom označených práv po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie.

Na základe dosiaľ uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa na ochranu ústavnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017